

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/214/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113227175
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7113227175.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudkýň JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Zuzany Stolárovej, v právnom spore žalobcu R. C., W. X.X.XXXX, W. Q. XXX, proti žalovanému DART Košice, s. r. o., Stará spišská cesta 40, Košice, IČO:36586366, v konaní o zaplatenie 132 077,17 eura s prísl. o odvolaní K.. H. N., V., M.. L. XX, proti rozsudku 17C/329/2013 - 203 zo 17.1.2017 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

- I. O d m i e t a odvolanie K.. H. N..
- II. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) v poradí druhým rozsudkom rozhodol, že I. žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť sumu 16 596,95 eura so 4,5% úrokmi z omeškania ročne od 1.1.2007 do zaplatenia, sumu 28 214,83 eur so 4,5% úrokmi z omeškania ročne od 1.1.2008 do zaplatenia, sumu 3 319,39 eur so 4,5% úrokmi z omeškania ročne od 1.1.2009 do zaplatenia, sumu 66 387,83 eur aj s úrokmi vo výške 9,54% ročne od 15.12.2010 do zaplatenia, sumu 9 957,17 eur s 9% úrokmi z omeškania ročne od 1.1.2010 do zaplatenia a sumu 7 600 eur s 9% úrokmi z omeškania ročne od 1.1.2011 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, II. vo zvyšnej časti príslušenstva žalobu zamietol a III. žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100%.

2.1.V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa svojím návrhom doručeným súdu 1.10.2013 domáhal od žalovanej zaplatenia 2.000 eur s úrokmi z omeškania vo výške 0,05 % denne od 1.2.2011 do zaplatenia sumu 9.958,17 eur so 4,5% úrokmi z omeškania ročne od 1.1.2007 do zaplatenia sumy 3.319,39 eur so 4,5% úrokmi z omeškania ročne od 1.1.2007 do zaplatenia, sumy 3.319,39 eur so 4,5% úrokmi z omeškania ročne od 1.1.2007 do zaplatenia, sumy 28.214,83 eur aj s úrokmi vo výške 9,54% ročne z uvedenej sumy od 1.1.2008 do zaplatenia, sumy 3.319,39 eur s 9% úrokmi z omeškania ročne od 1.1.2009 do zaplatenia, sumy 66.387,83 eur a úroky 527,78 eur mesačne za obdobie od 15.11.2007 do zaplatenia, sumy 9.958,17 eur s 9,5% úrokom z omeškania ročne od 1.1.2010 do zaplatenia a sumy 7.600 eur s 9,5% úrokom z omeškania ročne od 1.1.2011 do zaplatenia. Taktiež požadoval priznať náhradu trov konania, čo odôvodnil tým, že 2.1.2006 na základe písomne uzavretej Zmluvy o pôžičke bola žalovanému požičaná suma 9.958,17 eur, ktorej splatnosť bola dohodnutá najneskôr 31.12.2006. Dohodnutý úrok bol 4,5% p.a. z požičanej sumy a dohodnutý úrok z omeškania bol 4,5% p.a. z požičanej sumy 9.958,17 eur. Dňa 21.3.2006 na základe písomne uzavretej Zmluvy o pôžičke bola žalovanému požičaná suma 3.319,39 eur, ktorej splatnosť bola dohodnutá najneskôr 31.12.2006. Dohodnutý úrok bol 4,5% p.a. z požičanej sumy a dohodnutý úrok z omeškania bol 4,5% p.a. z požičanej sumy 3.319,39 eur. Dňa 30.3.2006 na základe písomne uzavretej Zmluvy o pôžičke bola žalovanému požičaná suma 3.319,39 eur, ktorej splatnosť bola dohodnutá najneskôr 31.12.2006. Dohodnutý úrok bol 4,5% p.a. z požičanej sumy a dohodnutý úrok z omeškania bol 4,5% p.a. z požičanej sumy 3.319,39 eur. Dňa 29.12.2006 na základe písomne uzavretej Zmluvy o pôžičke bola žalovanému požičaná suma 28.214,83 eur, ktorej splatnosť bola dohodnutá najneskôr 31.12.2007. Dohodnutý úrok

z omeškania bol 4,5% p.a. z požičanej sumy 28.214,83 eur odo dňa 1.1.2008. Dňa 12.6.2007 na základe písomne uzavretej Zmluvy o pôžičke bola žalovanému požičaná suma 3.319,39 eur, ktorej splatnosť bola dohodnutá najneskôr 31.12.2008. Dohodnutý úrok z omeškania bol 4,5% p.a. z požičanej sumy 3.319,39 eur odo dňa 1.1.2009. Dňa 15.11.2007 na základe písomne uzavretej Zmluvy o pôžičke bola žalovanému požičaná suma 66.387,83 eur, ktorej splatnosť bola dohodnutá najneskôr 15.11.2009. Dohodnutý úrok z pôžičky bol 527,78 eur za každý mesiac požičania peňazí, pričom za mesiac pre účel tejto pôžičky bolo považované obdobie od 15. dňa v každom mesiaci do 15. dňa v nasledujúcom mesiaci. Dňa 21.12.2007 na základe písomne uzavretej Zmluvy o pôžičke bola žalovanému požičaná suma 9.958,17 eur, ktorej splatnosť bola dohodnutá najneskôr 31.12.2008. Dňa 20.1.2009 na základe písomne uzavretej Zmluvy o pôžičke bola žalovanému požičaná suma 7.600 eur, ktorej splatnosť bola dohodnutá najneskôr 31.12.2010. Žiadnu istinu z týchto pôžičiek žalovaný do dnešného dňa nezaplatil. Doposiaľ bola žalovaným zaplatená iba suma 19.383,18 eur ako čiastočná úhrada úrokov zo Zmluvy o pôžičke zo dňa 15.11.2007 - pôžička 66 387,83 eur.

2.2.Konštatoval, že vo veci rozhodol rozsudkom zo 4.11.2014 sp.zn. 17C/329/2013-81 tak, že zaviazal žalovaného žalobcovi zaplatiť sumu 16 596,95 eura so 4,5% úrokmi z omeškania ročne od 1.1.2007 do zaplataenia, sumu 28 214,83 eura so 4,5% úrokmi z omeškania ročne od 1.1.2008 do zaplataenia, sumu 3 319,39 eura so 4,5% úrokmi z omeškania ročne od 1.1.2009 do zaplataenia, sumu 66 387,83 eura aj s úrokmi vo výške 9,54% ročne od 15.12.2010 do zaplataenia, sumu 9 957,17 eur s 9% úrokmi z omeškania ročne od 1.1.2010 do zaplataenia a sumu 7.600 eur s 9% úrokmi z omeškania ročne od 1.1.2011 do zaplataenia a nahradiť trovy konania vo výške 792 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšnej časti príslušenstva žalobu zamietol.

2.3.Rozsudok žalovaný včas napadol odvolaním v celom rozsahu a Krajský súd v Košiciach uznesením zo 6.4.2016 sp.zn. 5Co/107/2015-145 rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa z dôvodu inej vady podľa § 205 ods.1 písm. b) O.s.p., ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď bola žalovanému postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, pretože mu (s poukazom na § 21 ods.3 O.s.p.) nebola riadne doručená žaloba s poučeniami a predvolanie na pojednávanie a pojednávanie sa uskutočnilo bez žalovaného. Taktiež súdu vytkol, že nevyhodnotil dôkaz nachádzajúci sa v spise č.l. 33 a 35 vo vzťahu k jeho osobám, ktoré odsúhlasenie dlhu podpísali a uložil súdu zistiť sídlo žalovanej, kto za žalovanú koná a rozhodnúť o návrhu žalovanej o ustanovení opatrovníka, vyhodnotiť námietky žalovanej v odvolaní najmä v súvislosti s odsúhlasovaním dlhu a vznesenej námietky premlčania, vyhodnotiť vykonané dokazovania a odôvodniť rozhodnutie tak, aby bolo preskúmateľné.

2.4.Uviedol, že K.. H. N.Z.V. - spoločník žalovanej spoločnosti bola v konaní ustanovená za opatrovníka žalovanej uznesením zo 24.6.2016 podľa OSP, avšak uznesením zo 28.10.2016 bolo uznesenie z 24.6.2016 zrušené z dôvodu, že nadobudol účinnosť CSP (ktorý zaviedol nový inštitút procesného opatrovníka a za nových podmienok).

2.5.Citoval znenie § 72 CSP, § 13 ods.1, § 133 ods.1 ObZ a podľa webstránky Obchodného registra SR žalovaná spoločnosť má sídlo na adrese Stará spišská cesta 40, Košice a jej jediným konateľom je R. C.. T. U. ako konateľ ukončil funkciu 29.1.2016 a ako konateľ bol z Obchodného registra SR vymazaný k 28.9.2016. Spoločníkmi žalovanej spoločnosti sú R. C. E. K.. H. N.. Aj z výpovede žalobcu 21.10.2016 vyplýva, že jediným konateľom je on - R. C. a poprel tvrdenia K.. N., že Petrovi Valkovi bránil alebo neposkytol priestor na zmenu v obchodnom registri a že by bol bránil vykonať zmeny sídla v obchodnom registri. Uviedol, že K.. „... „dotiahla“ do spoločnosti pána U.. Keby sa žalobca chcel zmocniť majetku spoločnosti, nebol by súhlasil so zmenou druhého konateľa. Pán U. však „vytuneloval“ túto firmu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami konal so žalovanou prostredníctvom jej jediného konateľa - R. C. aj keď išlo o tú istú osobu, ktorá podávala vo svojom mene predmetnú žalobu. Podľa výtlačku z webstránky Obchodného registra SR zo 16.1.2017 žalovaná spoločnosť vznikla 24.11.2004, sídli na adrese Stará spišská cesta 40, Košice a jej jediným konateľom je R. C., spoločníkmi sú R. C. E. K.. H. N. (od 30.7.2014). V čase od 24.11.2004 do 29.7.2014 bol spoločníkom spoločnosti okrem p. C. E. H. Y., ktorý bol od 24.11.2004 do 27.4.2011 aj konateľom spolu s p. C.. Za spoločnosť konajú a písomnosti, ktoré zakladajú práva a povinnosti spoločnosti podpisujú konatelia spoločne a to tak, že k písanému alebo tlačenému obchodnému menu pripoja svoj vlastnoručný podpis.

2.6.Citoval znenie § 657, § 658 ods.1, § 100 ods.1, § 101, § 110 ods.1 druhá veta, § 558, § 517 ods.1 prvá veta a ods.2 OZ a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení do 31.12.2008 a uzavrel, že vykonaným dokazovaním preukázané, že strany konania uzatvorili zmluvy o pôžičke, ktorú upravuje § 657 OZ, na základe ktorých žalobca žalovanému požičal 2.1.2006 sumu 300 000 Sk (9 958,17 eur) do 31.12.2006 (bol dohodnutý úrok 4,5% ročne), 21.3.2006 sumu 100 000 Sk (3 319,39 eur) do 31.12.2006 (bol dohodnutý úrok 4,5% ročne), 30.3.2006 sumu 100 000 Sk (3.319,39 eur) do 31.12.2006

(bol dohodnutý úrok 4,5% ročne), 29.12.2006 sumu 850 000 Sk (28 214,83 eur) do 31.12.2007 (bol dohodnutý úrok 4,5% ročne), 12.6.2007 sumu 100 000 Sk (3 319,39 eur) do 31.12.2008 (bol dohodnutý úrok 4,5% ročne), 23.11.2007 (až vtedy boli reálne odovzdané finančné prostriedky) sumu 2 000 000 Sk (66 387,84 eur) do 15.11.2009 (bol dohodnutý úrok z požičanej sumy 15.900 Sk mesačne), dňa 21.12.2007 sumu 300 000 Sk (9.958,17 eur) do 31.12.2009 a 20.1.2009 sumu 7 600 eur do 31.12.2010. Zmluvy sú za žalovaného riadne podpísané oboma vtedajšími konateľmi s vytlačeným obchodným menom žalovaného. Reálne odovzdanie požičaných súm vyplýva aj z ďalších listinných dôkazov - príjmových pokladničných dokladov žalovaného, výpisov z účtu žalovaného, pokladničných dokladov banky o vklade na účet žalovaného, z pokladničného denníka žalovaného a tiež z odsúhlasenia výšky dlhu z 31.12.2008 žalovaným, pričom žalovaný zároveň uznal dlh čo do dôvodu a výšky. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že predmetné zmluvy o pôžičkách boli platne uzavreté. V konaní neboli preukázané tvrdenia žalovaného (uvedené v odvolaní voči prvému rozsudku vo veci), že sa jednalo o vklady a výbery, ktorými sa skresľoval hospodársky výsledok, a teda základ dane žalovaného, že poskytovaním pôžičiek a ich následným skrytým vyplácaním sa obchádzal zákon.

2.7. Žalovaný v konaní (v odvolaní voči prvému rozsudku) namietal absolútnu neplatnosť odsúhlasenia výšky dlhu žalovaným z dôvodu, že ho nepodpísala oprávnená osoba, keďže generálna plná moc udelená právnickou osobou na realizáciu právnych úkonov vo všetkých jej veciach je absolútne neplatným právnym úkonom, pričom poukázal na § 20 ods.1 OZ a rozhodnutie III. ÚS 353/2012.

2.8. K uvedenej námietke súd uviedol, že podľa § 13 ods.1 druhá veta ObZ právnická osoba koná štatutárnym orgánom alebo za ňu koná zástupca. V uvedenom ustanovení je výslovne uvedené, že za právnickú osobu môže konať okrem štatutára [podľa § 133 ods.1 ObZ (v prípade s.r.o.) konateľa] aj zástupca. Toto ustanovenie je vo vzťahu k § 20 ods.1 OZ (ktorý stanovuje, že právne úkony právnickej osoby vo všetkých veciach robia tí, ktorí sú na to oprávnení zmluvou o zriadení právnickej osoby, zakladacou listinou alebo zákonom /štatutárne orgány/) ustanovením špeciálnym a má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorá je len subsidiárna. Spomínané rozhodnutie III. ÚS 353/2012 rieši odlišnú právnu problematiku a tou je zastupovanie pred Ústavným súdom, ktoré podľa vtedy platného § 20 zákona 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov upravovalo, že k návrhu na začatie konania (pred ÚS) sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak; v splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred Ústavným súdom. Vzhľadom na uvedené Ústavný súd v rozhodnutí konštatoval, že z generálnej plnej moci, ktorá bola v danom prípade udelená právnickou osobou splnomocnencovi nevyplýva, že táto zahŕňa aj oprávnenie podať ústavnú sťažnosť a splnomocniť advokáta na podanie ústavnej sťažnosti, preto splnomocnenec nemohol účinne udeliť plnú moc advokátovi na zastupovanie splnomocniteľky v konaní pred Ústavným súdom. Samotný Ústavný súd však v rozhodnutí konštatuje, že právne úkony právnickej osoby robia predovšetkým štatutárne orgány, hoci nie je vylúčené, že úkon právnickej osoby môže vykonať aj zástupca na základe plnej moci. Pokiaľ ide o Ústavným súdom načrtnutý problém, či by právne úkony spoločnosti potom vykonávali konateľ a splnomocnenec popri sebe alebo iba splnomocnenec, súd poznamenáva, že obdobná situácia môže nastať aj pri zastúpení fyzickej osoby. Podľa plnej moci z 25.11.2008 obaja konatelia - K. H. Y. E. R. C. ako splnomocnitelia splnomocnili k zastupovaniu seba aj spoločnosti DART KOŠICE s.r.o. vo všetkých právnych úkonoch, týkajúcich sa všetkých záležitostí p. R. C.. Podľa názoru súdu ide o platný právny úkon, keď sa obaja konatelia menovanej spoločnosti, oprávnení konať za predmetnú spoločnosť, rozhodli poveriť konaním za spoločnosť len jedného z nich. Pokiaľ ide o § 22 ods.2 OZ, ktorý stanovuje, že zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného, k tomu súd uvádza, že pre nemožnosť takého zastúpenia uvedený rozpor v záujmoch musí aj reálne existovať, nestačí len potenciálna možnosť takéhoto rozporu (podľa platnej judikatúry napr. v konaní o dedičstve je daná možnosť zastupovania jedného dediča iným dedičom, pokiaľ medzi nimi nie je rozpor v záujmoch, čo treba posúdiť vzhľadom na konkrétny prípad.). Odsúhlasenia výšky dlhu žalovaným 31.12.2008 je podpísané R. C. na základe plnej moci. Z konania nevyplývalo, že by v uvedenom čase reálne existoval rozpor medzi záujmami splnomocnenca a splnomocniteľa, preto aj odsúhlasenie výšky dlhu žalovaným 31.12.2008, ktorý výslovne zahŕňal aj uznanie dlhu čo do dôvodu a výšky, súd považuje za platný právny úkon a to malo za následok predĺženie premlčacej lehoty na desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo. Žaloba bola podaná 1.10.2013, v dňoch 31.12.2006, 31.12.2007, 31.12.2008, 15.11.2009, 31.12.2009 a 31.12.2010 bola dohodnutá splatnosť predmetných pôžičiek, čiže od vtedy pri jednotlivých sumách pôžičiek začala plynúť 3-ročná premlčacia lehota a 31.12.2008 (ešte v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej lehoty) bol dlh žalovaným uznaný, preto začala plynúť 10-ročná premlčacia lehota, ktorá do podania žaloby neuplynula. Vzhľadom na uvedené súd uzavrel, že námietka premlčania - vznesená žalovaným v odvolaní - nie je dôvodná.

2.9.O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP a v časti istiny plne úspešnému žalobcovi priznal vo vzťahu k žalovanému náhradu trov konania v plnej výške.

3.K.. H. N. podala 1.2.2017 návrh na ustanovenie opatrovníka k spisovej značke 17C/329/2013. Návrh odôvodnila tým, že súd vedie konanie tak, že aj na strane žalobcu a na strane žalovaného vystupuje a koná tá istá osoba, R. C. a to napriek tomu, že má vedomosť o tom, že záujem žalovaného je v rozpore so záujmami žalobcu, no akceptuje stav, že za žalovaného koná žalobca. Tento postup súdu je podľa jej názoru v rozpore so zákonom a toto porušenie zákona upozornila podaním doručeným 30.7.2015 ako návrh na ustanovenie opatrovníka a podaním doručeným 19.10.2016 ako oznámenie. Citovala znenie § 72 CSP, § 13 ods. 1 druhá veta OBZ, § 20 ods. 1 OZ, § 22 ods. 2 OZ, § 131 ods. 3 OBZ, § 133 ods. 1 OBZ a oznámila súdu, že žalovaná spoločnosť na základe spoločenskej zmluvy má mať dvoch konateľov, ktorí sú oprávnení za spoločnosť konať spoločne. Oznámila, že žalovaná spoločnosť nemá ustanovený štatutárny orgán v súlade so spoločenskou zmluvou pre nezáujem spoločníka spoločnosti a konateľa R. C., ktorý je súčasne aj žalobcom v danom konaní. Súdu je známe, že žalovanú spoločnosť nemá kto zastupovať, konať za ňu, preberať zásielky. Predložila vo fotokópii návrh na zrušenie spoločnosti, ktorý bol Okresnému súdu Košice I doručený 16.1.2017 a konanie bolo vedené pod sp. zn. 9Cb/R/4/2017. Je toho názoru, že ak návrhom v konaní stoja proti sebe konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným na jednej strane a samotná spoločnosť s ručením obmedzeným na druhej strane je svojou podstatou daný relevantný rozpor záujmov oboch strán a preto postup súdu, ktorým dovolí tento rozpor zakryť tým, že koná bez ustanovenia opatrovníka zbavuje aj celý súdny spor sporovosti a umožňuje žalobcovi presadiť svoj záujem nad záujem žalovaného, ktorému odopiera právo na súdnu ochranu. V kontexte s návrhom súd uznesením 17C/329/2013-197 ustanovil žalovanej za opatrovníka K.. H. N., F. M. L. XX, V., ktorá je oprávnená za žalovanú konať v záhlaví uvedenom súdnom spore žalobcu R. C. proti žalovanej Dart Košice, s.r.o. o zaplatenie 132 077,17 eur s prísl. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 72 CSP, § 13 ods. 1, § 133 ods. 1, § 131 ods. 1, § 131 ods. 3 OBZ, § 261 písm. a) OBZ, § 1 ods. 1, 2 OBZ, § 22 ods. 1, 2 OZ, § 69 CSP, § 272, § 274 ods. 1, 2 CMP, čl. 3 ods. 1 CMP, čl. 3 ods. 2 CMP a uviedol, že v konaní ide o spor konateľa a obchodnej spoločnosti o vrátenie pôžičky, v ktorej jediným štatutárnym orgánom je v súčasnej dobe konateľ, ktorý podľa § 13 ods. 1 OBZ koná za obchodnú spoločnosť pričom Civilný sporový poriadok v § 72 odkazuje pri konaní právnickej osoby pred súdom na ustanovenia osobitného právneho predpisu o konaní za právnickú osobu, ktorým je Obchodný zákonník. Obchodný zákonník upravuje ust. opatrovníka súdom podľa § 131 ods. 3 len pre prípad, že konateľ podá návrh na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia a dozorná rada nie je v spoločnosti zriadená a valné zhromaždenie do 3 mesiacov od doručenia žaloby spoločnosti neurčí zástupcu spoločnosti. Obchodný zákonník tiež v § 1 ods. 2 ustanovuje, že ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa jeho ustanovení, riešia sa podľa predpisov Občianskeho práva. Podľa § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka je zakotvené, že zastupovať iného nemôže ten záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného. CSP upravuje ustanovenie procesného opatrovníka ak zákonný zástupca nemôže za osobu konať napr. pre rozpor záujmov, ale len u fyzickej osoby. Vznik a zánik procesnej spôsobilosti pri právnickej osobe totiž splyva so vznikom a zánikom spôsobilosti byť účastníkom konania teda so vznikom a zánikom právnickej osoby, pričom absencia osoby oprávnenej za ňu konať na existenciu procesnej spôsobilosti nemá vplyv. Predtým § 21 ods. 3 OSP výslovne stanovoval, že za právnickú osobu nemôže konať ten koho záujmy sú v rozpore so záujmami právnickej osoby a § 29 ods. 1 OSP, že súd ustanovil opatrovníka ak tak ustanovuje osobitný predpis. Právna úprava podľa § 69 CSP naopak vychádza z hmotnoprávnej koncepcie a nevymedzuje ani v prípade absencie či spornosti osoby oprávnenej konať za právnickú osobu ani v prípade rozporu záujmov ustanoviť právnickej osobe opatrovníka. Naopak všetky tieto prípady a ich riešenie ponecháva výlučne na hmotné právo, čo potvrdzuje aj dikcia § 72 a § 73 CSP. Konanie o ustanovení hmotnoprávneho opatrovníka upravené v § 272 CMP opäť rieši len fyzickú osobu. Článok 3 CMP uvádza základný princíp, že ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu na jej bližšiu posudzovanej právnej veci. Ak takého ustanovenia niet súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil ak by bol sám zákonodarcom a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon. Vzhľadom na uvedené by súd mohol ustanoviť žalovanej spoločnosti opatrovníka podľa § 131 ods. 3 OBZ postupom podľa § 272 CMP v spojení s čl. 3 CMP, keďže obdobná úprava pre právnické osoby výslovne v CMP nie je zakotvená. Riešenie kolízie záujmov sa ponecháva na hmotnoprávne predpisy. Nie je preto vylúčené, že súd bude konať s osobou, ktorej záujmy sú v rozpore so záujmami právnickej osoby. Prípadné následky tejto kolízie z hľadiska úspechu alebo neúspechu v konaní si môže právnická osoba zosobňovať proti tomuto subjektu napr. v rozsahu § 22 ods. 2 OZ uplatňovaním nároku

na náhradu škody. V danom prípade by, ale opäť nemal kto za spoločnosť žalovaného konať, keďže za spoločnosť by opäť konal ten istý konateľ. Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že je potrebné pre rozpor záujmov strán v danej veci ustanoviť žalovanej spoločnosti opatrovníka nakoľko je to vzhľadom na princípy všeobecnej spravodlivosti a rozumné usporiadanie procesných vzťahov potrebné pričom pre fyzické osoby je obdobná úprava výslovné v CMP zakotvená.

4. Súd uznesením z 8.2.2017 ustanovil žalovanej za opatrovníka K.. H. N. a to s poukazom na § 72 CSP, § 13 ods.1, § 131 ods.1,3, § 261 písm. a), § 1 ods.1,2 ObZ, § 22 ods.1,2 OZ, § 69 CSP, § 272 CMP, čl. 3 ods.1,2 CMP, ktoré napadol odvolaním žalobca a Krajský súd v Košiciach v konaní 1Co/318/2018 uznesením z 9.8.2019 odmietol odvolanie a náhradu trov konania nepriznal.

5.1. Rozsudok zo 17.1.2017 bol doručený žalobcovi 28.2.2017 a žalovanej 2.3.2017 a ustanovenej opatrovníčke 17.12.2019 a odvolanie voči rozsudku podala opatrovníčka 2.1.2020 (č. l. 345), teda včas. 5.2. Odvolateľka podala odvolanie proti 1. a 3. výroku rozsudku a navrhla, aby súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celosti zamietá, žalovaná má voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5.3. Napadnutý rozsudok považuje za nesprávny z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), e), g), h) CSP.

5.4. Poukázala na uznesenie, ktorým bola ustanovená za opatrovníčku žalovanej, ale zo záhlavia rozsudku nevyplýva, že by žalovaná spoločnosť bola zastúpená opatrovníkom a z rozsudku nie je zrejme jej procesné postavenie.

5.5. Namietala, že prvoinštančný súd nepostupoval v intenciách uznesenia Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 5Co/107/2015-145 zo 06.04.2016, neriadil sa pokynmi odvolacieho súdu neriadil a nedoplnil dokazovanie tak, ako mu to uložil odvolací súd a rozhodol vo veci opätovne nezákonne, nesprávne a z môjho pohľadu zjavne subjektívne, bezdôvodne chrániac záujmy žalobcu.

5.6. Poukázala na to, že žalovaná nemá ustanovené orgány tak, ako jej to stanovuje spoločenská zmluva, keď za žalovanú môžu konať a podpisovať obaja konatelia spolu. Na jej návrh je pred Okresným súdom Košice I vedené konanie o zrušenie spoločnosti, sp. zn. 9CbR/4/2017, v ktorom Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 4Cob/100/2018 zo 08.02.2019 rozhodol, že ak žalovaná nemá dvoch konateľov, ak ako to ustanovuje jej spoločenská zmluva, nemá ustanovené orgány a je tu dôvod na jej zrušenie.

5.7. Námietku premlčania vznesenú žalovanou súd prvej inštancie vyhodnotil podľa jej názoru opätovne subjektívne, bez posúdenia zákonných ustanovení na vec sa vzťahujúcich a bez vypočutia žalovanej. Nie je jej známe, prečo súd prvej inštancie v bode 40. odôvodnenia rozsudku odôvodňuje neúčinnosť vznesenej námietky premlčania aj u zmlúv o pôžičkách, ktoré nikdy neboli predmetom uznania, keď takto uznané sumy zo Zmlúv o pôžičkách, ako ich priznal súd prvej inštancie, neboli nikdy poskytnuté, neboli nikdy predmetom uznania a uznanie nikdy nebolo vykonané zákonným spôsobom.

5.8. Súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie o skutočnostiach svedčiacich, že zmluvy o pôžičkách tvrdených žalobcom boli reálne. Žalobca v čase údajného poskytovania pôžičiek žalovanej bol zamestnaný u žalovanej a od žalovanej poberal príjem, a príjem od žalovanej bol podľa mojich vedomostí, jeho jediným príjmom. Podľa tvrdenia žalobcu, žalovaná nemala hotovosť, ale ak nemala žalovaná hotovosť, nemohol mať hotovosť ani žalobca. Nestotožňuje sa s názorom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení rozsudku (od bodu 12 a nasledujúce), že bolo vykonané dokazovanie vo veci preukázania pôžičiek, ak okrem toho, že žalobca súdu predložil listiny pomenované ako Zmluva o pôžičke, súd prvej inštancie nevykonal dôkaz o tom, či tieto pôžičky boli žalovanej aj skutočne poskytnuté. Súdom akceptovaný príjmový pokladničný doklad vystavený samotným žalobcom nie je dôkazom o tom, že pôžičku skutočne poskytol. Súd bol podľa jej názoru povinný vykonať minimálne štandardné dokazovanie vykonávané súdmi v obdobných súdnych konaniach, ak sa preukazuje, či poskytovateľ pôžičky mal hotovosť, ktorú mohol požičať, teda že pôžičku skutočne požičal a že mu skutočne poskytnutá pôžička nebol vrátená. Tak isto z odôvodnenia rozsudku nie je možné zistiť, na základe akých v konaní vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k názoru, že pri spracovaní Zmluvy o pôžičke došlo k zjavnej chybe v písaní - bod. 15. odôvodnenia rozsudku, ak takýto dátum je uvedený aj v Odsúhlasení výšky dlhu z 31.12.2008. Bez preukázania reálnosti poskytnutých pôžičiek žalobcom a bez predloženia účtovníctva žalovanou, nie je možné pristúpiť k hodnoteniu dôkazov o reálnosti pôžičky.

5.9. Aj keď súd prvej inštancie sa dotýka aj zdôvodnenia platnosti plnomocenstva udeleného konateľmi žalovanej R. C. - občanovi, 25.11.2008, jeho zdôvodnenie je subjektívne a nemá oporu tak v Obchodnom zákonníku, ako ani v Spoločenskej zmluve. Konateľ právnickej osoby sa nemôže dať zastupovať zástupcom. Výklad rozhodnutia Ústavného súdu SR III. US 353/2012-17 súdom prvej inštancie je podľa

jej názoru nesprávny, keď súd prvej inštancie zohľadňuje len jeho aplikáciu ústavným súdom na ním riešený prípad a nezohľadňuje výklad plnej moci udelenej konateľom ako takej vo väzbe na všeobecnú platnosť názoru ústavného súdu ako najvyššej právnej autority v štáte. Písomné úkony za žalovanú môžu podpisovať dvaja konatelia spoločne a k uznaniu neexistenčných pôžičiek R. C. - konateľom žalovanej nedošlo, keďže listina Odsúhlasenie pohľadávok obsahuje pri podpise, že bola podpísaná na základe plnej moci R. C., konateľom. Žalobca nepredložil listinu, na základe ktorej by R. C., konateľ žalovanej, bol splnomocnený k zastupovaniu za spoločnosť. Plná moc z 25.11.2008, aj keď ju v celom rozsahu považuje za neplatnú pre rozpor so zákonom, preukazuje ako splnomocnenca fyzickú osobu R. C.. Vzhľadom na rozdielnosť aj zodpovednostnej úpravy - náhrada škody od konateľa, náhrada škody spôsobenej prekročením splnomocnenia, preto je potrebné rozlišovať aj medzi fyzickou osobou R. C. E. R. C., jedným z konateľov žalovanej.

5.10. Žalovaná je právnickou osobou - spoločnosť s ručením obmedzeným, ktorej procesná subjektivita a procesná spôsobilosť t.j. vlastnými procesnými úkonmi nadobúdať procesné práva a povinnosti vyplývajú z § 18 ods.1 písm. d) Občianskeho zákonníka a § 56 ods.1 Obchodného zákonníka. Spoločnosť s ručením obmedzeným nadobúda procesnú spôsobilosť zápisom do obchodného registra (§19 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a zapisuje sa aj spôsob konania za spoločnosť (§ 133 ods.1 Obchodného zákonníka). Podľa výpisu z obchodného registra žalovanej za spoločnosť konajú a podpisujú vždy dvaja konatelia. Spoločnosť má len jedného konateľa, ktorým je R. C. (ktorý je v danom spore zároveň žalobcom). Podľa § 22 ods.2 Občianskeho zákonníka zastupovať iného nemôže ten, kto sám nie spôsobilý na právne úkony, o ktorý ide, ani ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného. Žalovaná súčasne poukazuje aj na ustálenú súdnu prax, ktorá záväznosť konania za právnickú osobu ponecháva na úpravu v spoločenskej zmluve. Ak v obchodnom registri je zapísané, že za spoločnosť konajú vždy spoločne dvaja konatelia, tento spôsob konania je záväzný ako pre spoločnosť tak aj voči ďalším osobám rozhodnutie. (NS ČR 369 Cdo 198/2002) Analogicky žalovaná poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. Obdo V 53/2003, podľa ktorého okrem iného „...personálne prepojenie obchodných spoločností sa neprieči dobrým mravom, správanie sa týchto osôb v obchodných vzťahoch však musí byť obvyklé, poctivé a spravodlivé, neodporujúce základným morálnym zásadám prevládajúcim v spoločnosti, ktoré vymedzujú konanie zodpovedajúce dobrým mravom". Preto aj názor súdu prvej inštancie vyjadrený v bode 40. odôvodnenia, že „z konania nevyplývalo, že by v uvedenom čase reálne existoval rozpor medzi záujmami splnomocnenca a splnomocniteľa" je nesprávny, keď už z och postavenia je zrejmé, že záujmy R. C. ako fyzickej osoby a záujmy R. C. ako jedného z konateľov žalovanej spoločnosti sú vo vzájomnom rozpore. Obchodný zákonník pre konanie konateľa vyžaduje istú mieru lojality a jeho konanie prikazuje vnímať cez prizmu konania v záujme spoločnosti, teda povinnosťou konateľa spoločnosti, ako štatutárneho orgánu je robiť to, v čo skutočne a čestne verí a čo je podľa jeho mienky v dobrej viere a v súlade so záujmami spoločnosti. Uvedenému nezodpovedá konanie R. C. týkajúce sa uznania domnelých a nepreukázaných pôžičiek žalovanou, teda sám seba uznal pôžičky, aj napriek tomu, že ak by to bola pravda, že skutočne poskytol pôžičky žalovanej, uznanie mohlo byť vykonané oboma spoločníkmi tak, ako to stanovuje Spoločenská zmluva žalovanej. A postoj a postup R. C. v danom konaní, keď zastupuje obe strany spory súčasne, je z môjho pohľadu úplne absurdný. Záujem R. C., ako konateľa žalovanej, osobne nepovažuje za záujem žalovanej, a na môj podnet pre rozdielne žalovanú poškodzujúce úkony, bolo voči nemu zahájené trestné stíhanie pre zločin Porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods.1,3 Trestného zákona OR PZ v Košiciach, uznesením ČVS:ORP-2730/6-VYS-KE-2016 z 06.03.2017 a ČVS:ORP-262/6-VYS-KE-2018 zo 06.03.2018. Do dnešného dňa nebola vyrozumená o výsledku.

5.11. Namietala, že súd prvej inštancie oslobodil žalobcu od platenia súdneho poplatku, pričom žalobca je spoločníkom spoločnosti RAVAC s.r.o. Košice, jeho trvalé bydlisko je W. Q. XXX, pričom na tej istej adrese je aj sídlo spol. PP Slovensko, ktorej spoločníčkou a konateľkou je dcéra žalobcu, a práve táto spoločnosť vydražila nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovanej. K majetkovým pomerom žalobcu súd nevykonal žiadne dokazovanie, rozhodol tak ako aj o celom žalobnom návrhu, len na základe tvrdení žalobcu, čo považuje za nesprávne a nezákonne. Na základe uvedeného má zato, že v danom prípade bolo porušené právo žalovanej spoločnosti na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces sa vo všeobecnosti rozumie nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na

zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

5.12. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietla a priznal žalovanej náhradu trov celého konania.

4.1. K podanému odvolaniu sa žalobca vyjadril (č. l. 419) a uviedol, že odvolanie K.. H. N. osoby ustanovenej za opatrovníka žalovanej uznesením súdu 6.3.2017 č. k. 17C/329/2014-230 považuje za právne irelevantné v predmetnej veci z dôvodu, že je podané neoprávnenou osobou, ktorá nedisponuje zákonným podkladom pre získanie procesnoprávnej subjektivity k uvedenému právnomu úkonu. Navrhol, aby odvolací súd odmietol odvolanie pre absenciu spôsobilosti K.. H. N. procesne konať v predmetnej právnej veci.

4.2. K.. H. N. síce podala odvolanie ako opatrovník na základe uznesenia súdu prvej inštancie, avšak uznesenie bolo vydané v rozpore s ustanoveniami CSP a teda je nezákonné. Z uvedeného dôvodu na podklade nezákonného ustanovenia za opatrovníka takáto osoba nemôže realizovať platne procesný úkon, ktorý by mohol vyvolať relevantné právne následky. Poukázal na § 359 CSP a z postavenia K.. H. N. je zrejmé, že nespĺňa zákonný predpoklad aktívne legitimovaného subjektu na podanie odvolania z dôvodu, že nie je stranou sporu ani intervenientom podľa § 360 CSP, dokonca ani inou osobou, ktorej by predmetné právo patrilo. Poukázal na § 72 CSP a konštatoval, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil možnosť ustanovenia opatrovníka právnickej osoby, keď použil § 272 CMP, podľa ktorého ustanoví opatrovníka fyzickej osoby ak to ustanovuje osobitný predpis. Civilný sporový poriadok obsahuje v § 68 až § 71 postup súdu pri ustanovení procesného opatrovníka fyzickej osobe v zásade podobne. Podľa § 72 CP na konanie právnickej osoby pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za právnickú osobu, v tejto súvislosti je zásadný rozdiel medzi predchádzajúcou právnou úpravou obsiahnutou v O.s.p., podľa ktorého bolo možné ustanoviť opatrovníka aj právnickej osobe. Táto možnosť však po nadobudnutí účinnosti CSP nie je daná a nemožno použiť aplikáciu Civilného mimosporového poriadku a to z dôvodu, že § 272 upravuje možnosť ustanovenia opatrovníka fyzickej osobe. Právna norma § 272 Civilného mimosporového poriadku je, čo do samotného textu právnej normy jednoznačná a nie je možné ju vykladať v rozpore s jej doslovným výkladom. Z fyzickej osoby nie je možné urobiť právnickú osobu proti textu právneho predpisu. A to aj napriek tomu, že predchádzajúca právna úprava O.s.p. umožňovala uvedený procesný postup, táto možnosť však vyplývala z výslovného textu právneho predpisu.

4.3. Neexistencia osoby oprávnenej konať za spoločnosť alebo spornosť v otázka kto je osobou oprávnenou konať už v rovine procesného práva nepredstavuje procesnú prekážku s ktorou by sa spájala povinnosť súdu ustanoviť procesného opatrovníka. V ustanovení procesného opatrovníka právnickej osobe už podľa stavu de lege lata ani neprichádza do úvahy.

4.4. Právna úprava § 69 CSP vychádza z hmotnoprávnej koncepcie, t. j. ani v prípade absencie osoby, ktorá by bola oprávnená konať za právnickú osobu, ani v prípade stretu záujmov, nevymedzuje možnosť ustanoviť právnickej osobe procesného opatrovníka. Riešenie možného stretu záujmov medzi stranami sporu je ponechané výlučne na hmotnom práve. Východiskom je, že procesné právo nemôže nahrádzať ani odstraňovať problémy, ktoré nastali v rovine hmotného práva. V prípade kolízie, respektíve stretu záujmov medzi osobou oprávnenou konať za právnickú osobu a právnickou osobou tento už v rovine procesného práva súd skúmať nebude. Riešenie kolízie záujmov bude opätovne vyplývať z hmotnoprávneho predpisu, nie je vylúčené, že súd bude mať s osobou, ktorej záujmy sú v rozpore so záujmami právnickej osoby. V prejednávanej veci žalovaný existuje, má plnú hmotnoprávnu a procesnoprávnu spôsobilosť. V súlade s právnou úpravou má konateľ generálnu plnú moc zastupovať spoločnosť vo všetkých veciach. Pre aplikáciu dispozitívnej časti právnej normy § 133 ods.1 druhá veta Obchodného zákonníka chýba naplnenie hypotézy právnej normy. Spoločnosť nemá viacerých konateľov. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že jediný konateľ ako individuálny štatutárny orgán koná v mene spoločnosti vo všetkých veciach v neobmedzenom rozsahu vo vzťahu k tretím osobám.

4.5. V tejto súvislosti poukázal na to, že právna úprava § 20 ods.1 OZ je všeobecnou právnou úpravou vzťahujúcou sa na všetky druhy právnických osôb. Na túto všeobecnú právnú úpravu Občianskeho zákonníka nadväzuje § 13 ods.1 Obchodného zákonníka upravujúce konanie podnikateľa ako právnickej osoby. V zmysle tohto ustanovenia právnická osoba koná štatutárnym orgánom alebo za ňu koná zástupca, podľa § 133 ods.1 prvá veta Obchodného zákonníka štatutárnym orgánom spoločnosti je konateľ. Keďže žalovaný mal konateľa, ktorý ex lege oprávnený konať v mene spoločnosti samostatne vo všetkých veciach, nemôže zápis v obchodnom registri predpokladajúci inú právnú situáciu (viacerých konateľov) mať prednosť pred zákonným generálnym splnomocnením. Rovnaký právny názor zaujal ústavný súd vo veci sťažovateľky K.. H. N. proti žalovanej v predmetnej veci II.ÚS/11/2019. S

prihliadnutím na vyššie uvedené a s ohľadom na jednoznačný právny názor ústavného súdu, ktorým sa vyjadril k riešenej otázke v predmetnej veci v prospech výkladu a názoru žalobcu, žalobca navrhol, aby súd odvolanie odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

6.1.K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila K.. N. (č. I. 443 - 446) a uviedla, že vo všetkých svojich písomných podaniach, ktoré v danom konaní za svoju osobu, ako spoločníka žalovanej a ako súdom ustanoveného opatrovníka žalovanej doposiaľ predložila zotrúva. Žalobca sa ani len okrajovo nevenuje obsahu podaného odvolania, nakoľko si je plne vedomý, že ako fyzická osoba sa domáha voči spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorej je spoločníkom a jediným konateľom neexistujúceho a premlčaného nároku, že pred súdom koná za seba ako za fyzickú osobu na strane žalobcu, keď súdu tvrdí, že má voči žalovanej spoločnosti nenávratnú pôžičku a na druhej strane koná za žalovanú spoločnosť, ale takým spôsobom, že za ňu vlastne nekoná, nepredložil účtovníctvo žalovanej k preukázaniu existencie pôžičky v účtovníctve, nevzniesol námietku premlčania a pod., je absolútne nečinný.

6.2.Poukázala na to, že súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia (súd pozná právo) a v súlade aj s nálezom ústavného súdu I.ÚS/59/2000, to znamená, že je si zároveň vedomý účinkov, ktoré právo v podobe, v ktorej ho súd aplikuje, vyvoláva vo vzťahu k procesnoprávnemu alebo hmotnoprávnemu postaveniu nositeľa práva na súdnu ochranu svojich práv.

6.3.Má za to, že bola zákonným spôsobom ustanovená za opatrovníka žalovanej. Nestotožňuje sa s právnym názorom žalobcu obsiahnutým vo vyjadrení, nakoľko tento považuje len za obhajobu napadnutého nezákonného rozhodnutia, s ktorým ako osoba súhlasí a má eminentný záujem na tom, aby sa všetok majetok žalovanej stal jeho výlučným majetkom.

6.4.Podľa platnej spoločenskej zmluvy má mať žalovaná dvoch konateľov. Podľa výpisu z obchodného registra žalovaného za spoločnosť konajú a podpisujú vždy dvaja konatelia. Spoločnosť má len jedného konateľa, ktorým je R. C., ktorý je v danom spore zároveň aj žalobcom. Opakovane poukázala a citovala § 13 ods.1 Obchodného zákonníka, § 20 ods.1 Občianskeho zákonníka, § 22 ods.2 Občianskeho zákonníka, § 131 ods.3 Obchodného zákonníka, § 133 ods.1 Obchodného zákonníka a oznámila súdu, že žalovaná spoločnosť na základe spoločenskej zmluvy má mať dvoch konateľov, ktorí sú oprávnení za spoločnosť konať spoločne. Na základe vyššie uvedeného, s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia je nutné konštatovať, že za žalovaného nemá kto konať a zastupovať ho, teda, že nemá procesnú spôsobilosť.

6.5.Poukázala na rozhodnutie NS ČR 369 Cdo 198/2002 a opakovane zdôraznila, že v danom prípade záujmy žalovaného nikto neháji. Uvedené svedčí jej názor, že bol preukázaný reálny rozpor v konaní jednej osoby za obe strany sporu súčasne predpokladaný v hmotnom práve v § 22 ods.2 OZ. Celý zmysel súdneho konania spočíva v riešení sporov, teda takých skutkových situácií, ktorých pojmovým znakom je právne významný záujmový konflikt dvoch právnych subjektov. Preto ak návrhom konaní stoja proti sebe konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným na jednej strane a samotná spoločnosť s ručením obmedzeným na strane druhej je svojou podstatou daný relevantný rozpor záujmov oboch strán a preto postupom súdu, ktorý dovolí tento rozpor zakryť tým, že koná bez ustanovenia opatrovníka, zbavuje aj celý súdny spor sporovosti a umožňuje žalobcovi presadiť svoj záujem nad záujem žalovaného, ktorému odopiera právo na súdnu ochranu. Pritom ak by žalobca mal existujúcu pohľadávku voči žalovanej, prečo by mal žalobca otvárať súdny spor? Ak by bola jeho pohľadávka existujúca, mohol by si pohľadávku uhradiť. R. C. je si ale plne vedomý, že žalovaná spoločnosť mu nie je nič dlžná, a že voči nej nemá žiadne nároky z neuhradených pôžičiek a podľa jej názoru, cieľom celého súdneho konania je len súdnym rozhodnutím legalizovať jeho úmysel bezdôvodne získať majetok žalovanej.

7.Pred prejednaním vecnej stránky predostretého opravného prostriedku Krajský súd v Košiciach ako súd príslušný na konanie o odvolaní (ďalej len odvolací súd podľa § 34 CSP), zisťoval, či sú splnené všetky zákonom vyžadované podmienky, ktoré umožnia odvolanie meritórne prejednať.

8.Z obsahu odvolania je zrejmé, že ho za žalovanú podala K.. H. N., ktorú súd uznesením z 8.2.2017 ustanovil žalovanej za opatrovníka.

9.Odvolací súd pred prejednaním podaného odvolania sústredil pozornosť na skutočnosť, či ustanovenie K.. H. N. bolo dôvodné a zákonné a či takýmto ustanovením jej vznikli procesné práva a povinnosti vo vzťahu k žalovanej v prejednávanej veci a teda, či je oprávnená v prejednávanej veci podať za žalovanú odvolanie.

10.Podľa § 72 CSP na konanie právnickej osoby pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za právnickú osobu.

11.Podľa § 13 ods.1 ObZ ak je podnikateľ fyzická osoba, koná osobne alebo za neho koná zástupca. Právnická osoba koná štatutárnym orgánom alebo za ňu koná zástupca.

12.Podľa § 133 ods.1 ObZ štatutárnym orgánom spoločnosti je jeden alebo viac konateľov. Ak je konateľov viac, je oprávnený konať v mene spoločnosti každý z nich samostatne, ak spoločenská zmluva neurčuje inak.

13.1.Podľa § 131 ods.1 ObZ každý spoločník, konateľ, likvidátor, správca konkurznej podstaty, vyrovnávací správca alebo člen dozornej rady môže podať návrh na súd na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, ak je v rozpore so zákonom, spoločenskou zmluvou alebo so stanovami. Rovnaké právo má aj bývalý spoločník alebo konateľ, ak sa ho uznesenie valného zhromaždenia týka. Toto právo však zanikne, ak ho oprávnená osoba neuplatní do troch mesiacov od prijatia uznesenia valného zhromaždenia alebo ak valné zhromaždenie nebolo riadne zvolané, odo dňa, keď sa mohla o uznesení dozvedieť.

13.2.Podľa § 131 ods.3 ObZ v konaní konajú za spoločnosť konatelia; ak sú však účastníkmi konania sami konatelia, zastupuje spoločnosť určený člen (členovia) dozornej rady. Ak žalujú tak konatelia, ako aj členovia dozornej rady, alebo ak nie je dozorná rada zriadená, určí zástupcu spoločnosti valné zhromaždenie. Ak tak neurobí do troch mesiacov od doručenia žaloby spoločnosti, ustanoví súd spoločnosti opatrovníka.

14.Podľa § 261 písm. a) ObZ touto časťou zákona (obchodné záväzkové vzťahy) sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy medzi zakladateľmi obchodných spoločností, medzi spoločníkom a obchodnou spoločnosťou, ako aj medzi spoločníkmi navzájom, pokiaľ ide o vzťahy týkajúce sa účasti na spoločnosti, ako aj vzťahy zo zmlúv, ktorými sa prevádza podiel spoločníka, medzi štatutárnym orgánom alebo členom štatutárných a dozorných orgánov spoločnosti a obchodnou spoločnosťou, ako aj vzťahy medzi spoločníkom a obchodnou spoločnosťou pri zariaďovaní záležitostí spoločnosti a záväzkové vzťahy medzi prokuristom a spoločnosťou pri výkone jeho poverenia.

15.1.Podľa § 1 ods.1 ObZ tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním.

15.2.Podľa § 1 ods. 2 ObZ právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

16.1.Podľa § 22 ods.1 OZ zástupcom je ten, kto je oprávnený konať za iného v jeho mene. Zo zastúpenia vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému.

16.2.Podľa § 22 ods.2 OZ zastupovať iného nemôže ten, kto sám nie je spôsobilý na právny úkon, o ktorý ide, ani ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného.

17.Podľa § 69 CSP súd ustanoví procesného opatrovníka fyzickej osobe, ktorá nemôže samostatne konať pred súdom a nemá zákonného zástupcu. Rovnako postupuje, ak zákonný zástupca nemôže za fyzickú osobu konať alebo ak je nečinný.

18.Podľa § 272 CMP súd ustanoví opatrovníka fyzickej osobe, ak tak ustanovuje osobitný predpis.

19.1.Podľa § 274 ods.1 CMP súd rozhoduje uznesením.

19.2.Podľa § 274 ods.2 CMP v uznesení, ktorým ustanovuje opatrovníka, súd vymedzí rozsah opatrovníckych práv a povinností v súlade s účelom, na ktorý bol opatrovník ustanovený.

20.1.Podľa čl. 3 ods.1 CMP ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci.

20.2.Podľa čl. 3 ods.2 CMP ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej

spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

21.1. Odvolací súd považuje za potrebné v prvom rade uviesť, že použitie CMP a opatrovnícke konanie podľa tohto predpisu je v prejednávanej veci vylúčené.

21.2. Opatrovnícke konanie prichádza do úvahy, ak tak ustanovia predpisy hmotného práva, ktorými sú najmä Občiansky zákonník a zákon o rodine 36/2005 Z. z.

21.3. Opatrovník sa podľa citovaných ustanovení ustanoví takej fyzickej osobe, ktorá je obmedzená v spôsobilosti na právne úkony. V prejednávanej veci nielen, že nejde o fyzickú osobu, ale nejde ani o konanie podľa Občianskeho zákonníka ani zákona o rodine 36/2005 Z. z. ani o konanie o spôsobilosti na právne úkony.

22.1. Rovnako neprípustné je ustanovenie opatrovníka žalovanej podľa § 131 ods.1,3 ObZ lebo v prejednávanej veci nejde o návrh na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, na ktoré je ustanovenie opatrovníka podľa ods. 3 cit. ust. viazané.

23. V prejednávanej veci možno postupovať jedine podľa § 72 CSP v nadväznosti na § 133 ods.1 ObZ (štatutárnym orgánom spoločnosti je jeden alebo viac konateľov. Ak je konateľov viac, je oprávnený konať v mene spoločnosti každý z nich samostatne, ak spoločenská zmluva neurčuje inak) a teda prijať záver, že za žalovanú môže konať jedine jej konateľ.

24.1. Uvedený záver je v súlade so záverom prijatým Ústavným súdom SR v uznesení zo 17.1.2019 v konaní vedenom pod II.ÚS 11/2019-16, ktorým odmietol sťažnosť K.. H. N.Z.V., ktorý odvolací súd v plnom rozsahu mutandis mutatis preberá.

24.2. Ústavný súd v svojom rozhodnutí II.ÚS/11/2019-16 z 17. januára 2019 odmietol sťažnosť K.. H. N.Z.V., ktorou namietala porušenie jej základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy SR ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 20Ek/85/2017 z 8. februára 2018 a tiež uznesením Okresného súdu Banská Bystrica 20Ek/85/2017 z 27. apríla 2018. V sťažnosti poukázala na to, že ona ako sťažovateľka bola spoločníčka povinnej spoločnosti, za ktorú koná ako konateľ (štatutárny orgán R. C.), sťažovateľka navrhla, aby bola ustanovená za procesnú opatrovníčku povinnej a zároveň navrhla, aby súd túto exekúciu odložil a súčasne, aby exekúciu predajom nehnuteľnosti zastavil. Uznesením Okresného súdu vydaným súdnym úradníkom bol návrh sťažovateľky na ustanovenie opatrovníčky povinnej zamietnutý ako nedôvodný.

24.3. Ústavný súd vzhľadom na charakter námietok sťažovateľky zdôraznil svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Citoval znenie § 72 z.č. 160/2015 CSP, § 13 ods.1 druhá veta, z. č. 513/1991 Obchodného zákonníka, § 133 ods.1 Obchodného zákonníka, § 133 ods.3 Obchodného zákonníka, § 22 ods.2 z. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a stotožnil sa so záverom uvedeným v citovaných uzneseniach okresného súdu, ktorý dal jasnú, zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď s poukazom na § 72 CSP v spojení s relevantnými ustanoveniami osobitného predpisu o konaní za právnickú osobu, t. j. z. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka dospel k záveru, že za povinnú, ktorej právna subjektivita a tým aj procesná subjektivita (spôsobilosť byť účastníkom konania) vznikla dňom jej zápisu do obchodného registra pred súdom koná jej štatutárny orgán - v danej veci jediný konateľ podľa výpisu z obchodného registra „za spoločnosť konania a písomnosť podpisujú konatelia spoločne“ iba za predpokladu, že je ustanovených viacerých konateľov, ktorý je ako fyzická osoba, má spôsobilosť samostatne vykonávať pred súdom procesné úkony (ďalej procesná spôsobilosť), pričom ustanovenia CSP ani Exekučného poriadku ustanovenie procesného opatrovníka pre právnické osoby nijako nepredpokladajú na základe čoho návrh sťažovateľky na ustanovenie procesného opatrovníka pre povinnú zamietol. Tento záver je podľa názoru ústavného súdu plne ústavne udržateľný.

24.4. Ako z odôvodnenia uznesenia okresného súdu v spojení s odôvodnením uznesenia okresného súdu vydané súdnym úradníkom zjavne vyplýva § 69 CSP pripúšťa ustanovenie procesného opatrovníka výlučne iba pre fyzické osoby a v zmysle § 72 CSP v spojení s relevantnými ustanoveniami osobitného predpisu v konaní za právnickú osobu, t. j. Obchodného zákonníka pred súdom koná štatutárny orgán

- jediný konateľ, v dôsledku čoho ustanovenie procesného opatrovníka pre povinnú osobu s poukazom na čl. 2 ods.1 v spojení s čl. 4 ods.1,2 CSP.

25.Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) odvolanie odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

26.Podľa § 355 ods.1 CSP proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevylučuje.

27.Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

28.1.Podľa § 386 písm. b/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

28.2.Platí, že ak odvolanie podala sporová strana, je povinnosťou odvolacieho súdu sa predovšetkým zaoberať tým, či napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté v neprospech odvolateľa. Podmienkou subjektívnej prípustnosti odvolania je preto existencia ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím. Túto ujmu je potrebné posudzovať výlučne z hľadiska procesného a musí sa vychádzať z výroku rozhodnutia napadnutého odvolaním. Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že ujma sporovej strane nevznikla, odvolanie odmietne.

29.1.Právo na podanie odvolania sa priznáva strane. Stranami sú žalobca a žalovaný. To znamená, že právo podať odvolanie sa priznáva tak žalobcovi, ako aj žalovanému.

29.2.Prípustnosť odvolania má vo všeobecnosti nielen stránku objektívnu, ale aj stránku subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je odvolanie prípustné (objektívna prípustnosť odvolania je vymedzená v § 355 a nasl. CSP). Na rozdiel od toho sa subjektívna stránka prípustnosti odvolania viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie; takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvej inštancie bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. Posúdenie subjektívnej prípustnosti odvolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti odvolania (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 3Cdo 240/2012 z 12.11.2012).

30.Civilný sporový poriadok výslovne obmedzuje právo strany podať odvolanie. Obmedzenie spočíva v tom, že právo podať odvolanie priznáva strane len v tom prípade, ak bolo rozhodnutie vydané v jej neprospech. Je zrejmé, že pri posudzovaní, či je rozhodnutie vydané v neprospech žalobcu sa budú zohľadňovať iné skutočnosti ako pri žalovanom. Rozhodujúcim meradlom pri posudzovaní, či sa rozhodlo v neprospech žalobcu, bude porovnanie petitu posledného procesného úkonu urobeného žalobcom v priebehu konania na súde prvej inštancie, s výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie. Navzájom sa porovnáva ich obsah a rozsah v tom zmysle, či výrok rozhodnutia znevýhodňuje žalobcu. Týka sa to tak rozhodnutia vo veci samej (rozsudku), ako aj procesného rozhodnutia (uznesenia).

31.1.Odvolací súd pri posudzovaní subjektívnej prípustnosti odvolania dospel k záveru, že právo podať odvolanie prináleží len tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím spôsobená ujma. V danom prípade žalovanému bola napádaným rozhodnutím spôsobená ujma, ale K.. H. N., nebola účastníčkou konania ani osobou oprávnenou konať za žalovanú. Vydané uznesenie, ktorým súd ustanovil K.. H. N. za opatrovníčku žalovanej bolo vydané v rozpore so zákonom a na základe neho nevzniklo K.. H. N. oprávnenie konať za žalovanú.

31.2.Keďže K.. H. N. nie je osobou subjektívne oprávnenou na podanie odvolania, odvolací súd nemal inú možnosť ako odvolanie v zmysle § 386 písm. b) CSP odmietnuť.

32.Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

33.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

34. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

35.1. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

35.2. Podľa § 262 ods.2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. Žalobca bol síce v odvolacom konaní úspešný, ale vzhľadom na skutočnosť, že toto konanie iniciovala K.. H. N., ktorá nebola účastníčkou konania, ani osobou oprávnenou na podanie odvolania, v čom odvolací súd vzhliadal dôvody hodné osobitného zreteľa, nepriznal žalobcovi proti žalovanému náhradu trov konania podľa § 257 CSP.

37. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).